265

OKO ČASU

H.G.Ewers

1.

Monstrum se postavilo na zadní nohy a rozpřáhlo dlouhé přední pracky, pokryté tmavou srstí a zakončené obrovskými drápy.

Plukovník John C. Shelton se přikrčil mezi skalní bloky. Nazlobeně svraštil čelo, když kdesi za ním zamumlal nadporučík Messier:

„Není pochyb, tohle je obří lenochod, pane. Megalenochod! Musí měřit alespoň šest metrů. Nechtěl bych vědět..."

Shelton na něj přísně pohlédl a Messier okamžitě zmlkl.

Obří lenochod hrozivě zamručel a dal se do pohybu s hbitostí, kterou by u takového kolosu nikdo nečekal.

Plukovník John C. Shelton vstal. Po jeho boku se objevil nadporučík Aino Uwanok. Sahal Sheltonovi pouze po ramena. Následoval je nadporučík Pierre Messier, štíhlý,

křehce působící Marťan franko-po-zemského původu.

„Příště, nadporučíku Messiere," řekl plukovník Shelton suše, „držte pusu, nebo se osobně postarám o to, abyste nás nemohl prozradit. Dobře víte, že nemůžeme použít energetické zbraně, aby nás Lemurové neobjevili předčasně." Nepatrně se pousmál. „A v pěstním souboji s obřím lenochodem byste, obávám se, moc neuspěl."

Messier nasucho polkl.

„Ano, pane!"

Trhli sebou, když se o několik set metrů dál s mohutným plácnutím zřítil obří strom.

„Bobr," poznamenal Aino Uwanok. „Zdá se, že žije tam vzadu na břehu mořenového jezera." Upřel na Marťana pohled plný ironie. „Ale ať vás ani nenapadne to zvíře lovit. Přece jen je velký asi jako střední medvěd."

„Ale relativně mírumilovný," namítl jasný hlas, zdánlivě přicházející odnikud.

Všichni tři muži okamžitě zalehli za kamenné bloky, zbraně v

rukou. To, co bylo u zvířat zakázáno, neplatilo pro lidi. I na Lemuru, Zemi období čtvrtohor, už platilo, že člověk je největším nepřítelem člověka.

„Kdo je, tam?" zaburácel Shelto-nův hlas.

Odpovědí mu bylo slabé zasmání. Pak se objevila malá, legrační postavička.

„Huh!" ujelo Messierovi.

Postavička měla humanoidní vzezření, pokud se jednalo o členění těla na trup, hlavu, paže a nohy. Byla ale menší než pozemský novorozenec. Celá polovina oněch třiceti centimetrů připadala na hlavu. Po krku ani stopy. Postava byla neoblečená, ledaže by někdo s velkou dávkou tolerance a fantazie zároveň byl ochotný označit černý ochranný nátěr za oděv.

Znovu se ozval slabý smích.

„Logu!" poznal ho Aino Uwanok.

„ty všetečný robote!" plísnil ho Messier vzrušeně. „Co máš co hledat na Lemuru? Vím moc dobře, že tě teleporteři neměli brát s sebou!"

John C. Shelton mávl rukou.

„Log nepodléhá velení Perryho Rhodana. Může si dělat, co chce. Přesto by mě zajímalo, jak se na Le-mur dostal a co chce zrovna tady!"

Trpasličí robot se v mžiku ocitl přímo před plukovníkem. Jen slabý,

vzdálený zvuk naznačoval, že právě byla provedena teleportace.

„Na první otázku," prohlásil Log, „jsem právě odpověděl, ne? Nebo jste nevěděl, že jsem nejlepší teleportér ve vesmíru?" Znovu se zasmál, ale hned pokračoval: „A co tady hledám? To je jednoduché: Chci zabránit tomu, aby se tři napůl civilizovaní divoši bezhlavě vřítili do neštěstí, protože by z částečně nedotčené přírody mohli vyvodit falešné závěry."

„To byla ale dlouhá a dojemná řeč," poznamenal plukovník a velitel zvláštního komanda Lemur, sarkasticky. „Bohužel je tvé zdůvodnění silně přitažené za vlasy, robote. Nebo nás vážně podceňuješ?" Odkašlal si a pokračoval. „Moc dobře Víme, že Země na konci čtvrtohor není žádná nedotčená divočina, kde žijí leda tak primitivní jeskynní divoši. Po naší nedobrovolné cestě časovým transmiterem Vano jsme přistáli na planetě, kde by se psal rok 49

988 před Kristem, pokud by už bylo možné tušit něco o příchodu Mesiáše. Oproti našem dosavadním znalostem jsme nalezli vysoce rozvinutou kulturu, s technikou, která si tu současnou - tu naši současnou strčí do kapsy. Země - nebo, jak se jí v tomto čase říká, Lemur - je vedoucí mocností v Mléčné dráze. Ovládá celkem sto jedenáct závislých hvězdných říší, které nesou označení Tamanium..."

Významně se odmlčel. Nikdo ani nehlesl.

„Oni dokáží přirozeně vzniklé hvězdy a planetární soustavy po libosti přemísťovat na jiná místa a využívat přirozenou energii sluncí. O tom se lidé Impéria téměř neodvažují ani snít! Lemurové sice nejsou schopni trvale odolávat barbarské ničivé zuřivosti Haluťanů, ale jejich technické schopnosti a prostředky stačily na to, aby si podmanili sousední galaxii, Andromedu, a vytvořili tam nové mocenské centrum, kam je nemůže následovat žádný Haluťan."

„Lemur je ztracen" zvolal drobný robotek. „Haluťané zničili bývalou čtvrtou planetu, Zeut." Ukázal tenkou paží vzhůru a lidské pohledy ho bezděky následovaly.

Sheltonovy oči potemněly, když spatřil opar, svědčící o atomární reakci.

„Ale tahle planeta ještě Lemurům patří," pokračoval robot. „A jsou schopni se proti ojedinělým vetřelcům účinně bránit. vy se chcete zmocnit několika vládních radů a hrát jejich roli - to je nebezpečné!"

Plukovník se krátce, suše zasmál.

„Jsme vojáci Solárního impéria, Logu. Nebezpečí je naším denním chlebem. Nebojíme se."

„Jak myslíte," opáčil Log klidně. „Chtěl jsem jen zdůraznit, že fauna čtvrtohor existuje v tomhle rozsahu jen proto, protože Lemurové měli velký zájem na tom, aby ve svých chráněných parcích uchovali nedotčenou přírodu. Tohle nesvědčí o tom, že by neměli planetu absolutně pod kontrolou, spíš naopak."

Vyšplhal na velký kámen a z něj se díval dolů na lidi.

„Dobrá, vy tohle varování nepotřebujete. Ale měli byste být rádi, že jste ve mě získali anděla strážného. Nabízím vám svůj doprovod. No...?"

John C. Shelton několik vteřin přemýšlel. Pak s mírným úsměvem řekl:

„Domluveno. Ale tím pádem jsi pod mým velením, trpaslíku!"

„Domluveno!" opakoval robotek. Vojensky zasalutoval, což vyvolalo všeobecný výbuch veselí.

Jen Shelton se nesmál. Věděl, že k smíchu není jediný důvod. CREST III jim nepomůže, dostanou-li se do potíží...

51 222 světelných let od Lemuru...

Vládní rada Frasbur právě zatáhl za červený ovladač gigantického memopřístroje, když se rozzářila obrazovka speciálního kumunikátoru. Dívala se na něj blazeovaná tvář člověka, který se od Frasbura lišil pouze symbolem na uniformě. Ten symbol byl kulatý a ukazoval dvě galaxie ustrnulé v rotaci. Galaxie byly zlaté na černém pozadí.

„Maghane...?" zašeptal Frasbur.

Maghan nebylo jméno, tohle označení znamenalo totéž co titul Vznešený. Byl to titul, který náležel výlučně Mistrům ostrovů.

Na energickém obličeji Mistra nebylo patrno žádné hnutí. Oči se dívaly chladně a nadřazeně. Ústa s úzkými rty se otevřela pouze proto, aby vydala stručné rozkazy. Mistr mluvil tiše.

„Před dvěma hodinami standardního času jsme dostali zprávu od našeho časového agenta Orghona z Lemuru, který byl mezitím zřejmě zabit, protože od té doby s ním nemáme žádné spojení..."

Frasbur sebou neparně trhnul. Věděl o Orghonovi, protože on sám byl rovněž časovým agentem Mistrů, byl. Tefrod z časů Solárního impéria, který po důkladném školení pomocí časové pasti Vario byl poslán do minulosti. Oficiálně zastával funkci lemurského vládního rady hlavního světa Lemuru se zvláštními pravomocemi. Vysoce účinný individuální ochranný štít ho chránil před všemi myslitelnými fyzickými a psychickými útoky - alespoň si to až dosud myslel. Orghonova smrt svědčila o něčem jiném a způsobila, že ho zamrazilo.

Mistr ostrovů mluvil dál. Frasbur se snažil, aby na něm jeho úlek nebyl znát. Očima visel na Mistrových rtech.

„Vyhodnotili jsme Orghonovu zprávu. Situace je jasná. Dlouhou dobu jsme dostávali nesprávné informace. Informátoři, kterých se to týká, už nejsou naživu.

Na základě nesprávných informací došlo k chybám. Mysleli jsme si, že rebelové jsou pouze Maahkové.

Skutečným nepřítelem je však Solární impérium naší současnosti. Lidstvo se pod vedením Prvního administrátora, Perryho Rhodana,

vydalo podrobit si Andromedu. Zdá se, že se proto spojili s Maahky. Ta akce je samozřejmě od začátku odsouzena k neúspěchu. Ale My nemůžeme potřebovat žádné rušení. Proto musí být Perry Rhodan co nejrychleji vyřazen ze hry..."

Frasbur pokorně přikývl.

„Ano, Maghane. Očekávám vaše rozkazy."

V Mistrových očí se objevil chladný záblesk.

„Perry Rhodan se na palubě své lodi brzy vrátí ke galaktickému slunečnímu šestiúhelníku. To je výsledek našich logických propočtů. vy, Frasbure, jste Nám zodpovědný za to, že Rhodan přitom vletí do pasti. Co nejdříve očekávám vaše hlášení o splnění úkolu. Konec!"

Obrazovka pohasla.

Časový agent Frasbur se lehce otřásl. Mistři ostrovů dávali málokdy detailní rozkazy. Většinou se omezili na vytyčení cíle, tak jako teď. Ale běda tomu, kdo tohoto cíle nedosáhl!

Frasbur si přitáhl oficiální plášť vládního rady úžeji k tělu a ponořen v myšlenkách kráčel kolem velké memohaly. Lemurů, ležících na spoustě antigravových pryčen a připojených ke gigantickým memopřístrojům, si nevšímal. Mohli počkat. Jakmile bude Rhodan zničen, bude program pokračovat. Pak budou Lemurové minulosti speciálně vyškoleni, aby byli použitelní v přítomnosti jako šablony pro tefrodské duplikanty. Mistrův rozkaz jim poskytl nečekanou milosrdnou lhůtu.

Výtah vyplivl časového agenta v jedné z mnoha kupolí, pokrývajících povrch Kahala jako obří mraveniště.

Nedaleko od něj se tyčil gigantický areál šesti pyramid řídicí stanice. Soustava Orbon, jejíž třetí planeta byla nejdůležitější časovou základnou Mistrů ostrovů, byla téměř přesně uprostřed Mléčné dráhy. Hvězdná hustota byla v tomto sektoru tak vysoká, že dokonce i ve dne bylo možné jasně rozeznat kotouče nejbližších sluncí, velké jako talíře. Za nimi ležel neustálý třpyt

miliónů hvězd, které Kahalo halily do obrovského světelného obalu.

Antigravový výtah vynesl Frasbura z hloubky 2300 metrů. Se strnulým úsměvem na tváři opustil agent kupoli a tím i krycí pole, díky němuž byl vchod do tajné základny pro všechny Lemury nevypátratelný. Po sto krocích se Frasbur dostal do další kupole, na své oficiální pracoviště. Ještě se ohlédl. Kupole zmizela. Na jejím

místě byl teď kráter naplněný vodou, což zabraňovalo tomu, aby někoho napadlo tam chodit a tak prohlédnout iluzi krycího pole.

Někde na horizontu se bleskurychle rozprostřela pronikavá záře. Do černého nebe vystřelovaly jeden po druhém gigantické, zářivé přízraky. Za chvíli Frasbur uslyšel i dunění startujících vesmírných lodí. Muže z budoucnosti to nijak nevyvedlo z míry - z tohoto galaktického uzlu nepřetržitě startovaly lemurské bojové jednotky a opět zde přistávaly. Byly zde umístěny elitní jednotky, které Kahalo až dosud úspěšně bránily před masovými útoky Haluťanů a budou je bránit i nadále; dokud to Mistři ostrovů budou považovat za žádoucí.

Nad jedním z energetických dopravních pásů, táhnoucích se od obzoru k obzoru, se plazila velká, zeleně zářící vznášedla. Relativně nízká rychlost Frasburovi prozradila, že se jedná o transportéry mužstva. Očividně sloužily k doplnění posádek pro lodě strážné flotily.

Na Frasburových rtech se objevil hořký úsměv.

Pro Mistry ostrovů by nebylo těžké zastavit halutskou invazi a zničit giganty dokonalejšími zbraněmi budoucnosti! Proč to, proboha, neudělají? Proč dopouštějí, aby se Le-mur vylidnil a inteligence Mléčné dráhy byly ve svém vývoji vráceny o desetitisíce let zpět?

Vůlí tyto úvahy potlačil. Časový agent neklade otázky. Vykonává pouze příkazy Mistrů ostrovů!

Pohyblivý pás ho dopravil do centrály. Kruhová místnost se podobala velitelskému můstku vesmírné lodi. Stěny pokrývaly naddimenzionální obrazovky, pod nimi byly řídicí pulty.

V centrále pracovalo asi padesát uniformovaných mužů. Byli to Le-murové a neměli ani to nejmenší tušení, kým jejich nadřízený ve skutečnosti je.

Vysoký mladý muž ve světle modré uniformě se chystal podat hlášení. Byl to Vammat, sekretář vládního rady.

Frasbur mávl odmítavě rukou.

„Později, Vammate, později! Teď se nejdříve ze všeho spojte s admirálem Hakhatem. Řekněte mu, ať mě zakrátko očekává na palubě své lodi. Použiji transmiter."

Nečekal, až Vammat jeho rozkaz provede. Na svého sekretáře se mohl plně spolehnout, to věděl. Šel klidně dál. Prošel automatickými

dveřmi do nevelké kupolovité místnosti malého transmiteru.

Časový agent přistoupil k řídicímu pultu a stiskl jedno z tlačítek. Zeleně zářící symbol znamenal, že protista-nice na vlajkové lodi flotily admirála Hakhata je připravená na příjem.

Ale Frasbur zatím neměl v úmyslu Hakhata vyhledat. Jako agent na exponovaném místě znal zvyklosti Mistrů ostrovů dostatečně. Věděl, že ještě musí čekat.

Netrvalo to dlouho. Zelený symbol bez jeho přičinění náhle pohasl a vystřídal ho jiný. Frasbur ho znal. Podle něj byl jeho minitransmiter právě dálkově přepnut na přijímač v pyramidách.

Za zářícími dveřmi zívala černá prázdnota. Agent Frasbur dospěl čtyřmi kroky tam, kde se zdál být konec vesmíru. Pátý krok ho pronesl transmiterovým obloukem.

Jeho noha se dotkla červenobíle vyznačené plochy uvnitř pyramidového šestiúhelníku. Když se otočil, díval se opět do prázdnoty. Pak energie vyhasla a pouze podstavce svědčily o přítomnosti transportního zařízení, které užívalo pětidimenzionálního kontinua. Uvnitř pyramidového sektoru bylo alespoň šest set takových a silnějších transmiterů. Většina z nich byla v provozu nepřetržitě.

Právě startovalo šest středně velkých bojových lodí. Frasbur pročesával očima nebe. Spatřil ostře jasný, žhnoucí bod, podobající se blízkým sluncím, který stále narůstal.

Krátce poté přistál disk o průměru asi osmdesát metrů. Podle symbolů se jednalo o loď z přístavu z Tefy. To Lemurům nebylo podezřelé. Nemohli vědět, že údajná mladá kolonie v Tefě v této časové rovině vůbec neexistovala, že byla jen předstíraná.

Časový agent se rozběhl. Střídal

transportní pásy, až se dostal na ten nejrychlejší.

„Vládní rada Frasbur...?" ozval se hlas z reproduktoru, když se zastavil před lodí.

„Ano...!" odpověděl agent váhavě.

„Nastupte, prosím, vládní rado Frasbure!"

Zkušený agent si oddechl. Formulace mu prozradila, že na palubě diskové lodi není žádný Mistr ostrovů. Mistři ostrovů by ho nikdy o nic neprosili, oni by vyžadovali. Zdvořilost vůči podřízeným jim byla cizí.

Antigravová rampa ho rychle a spolehlivě dopravila dovnitř lodi, která ihned poté odstartovala.

Spojovací důstojník Multat byl malý, štíhlý a šlachovitý. Jeho sametově hnědá tvář připomínala lišku. Světlé oči však prozrazovaly nespoutanou energii.

„Jsem o všem informován, agente Frasbure," řekl Multat a ironicky stáhl rty. „Mistři ostrovů kladli důraz na to, aby se objevil svědek z Tefy, aby zdůvodnění pro nadcházející opatření vypadalo věrohodně."

Časový agent lehce sklonil hlavu.

„Přišel jste přes Vario, že...?"

Multat se zasmál.

„Lidé, kteří žijí v minulosti, jsou očividně sžíraní nesmírnou zvědavostí. Samozřejmě jsem byl poslán přes Vario, agente Frasbure. Mistři ostrovů zatím jiný způsob pohybu v čase neznají. To bylo to, co jste chtěl vědět...?"

„Hm... mmm!" udělal časový agent váhavě.

Spojovací důstojník náhle zvážněl.

„V našich kruzích není zájem o příliš široké znalosti, Frasbure. Ještě méně žádoucí je dávat najevo zvědavost. Mohlo by to být nezdravé. Rozumíte mi?" „Perfektně," potvrdil Frasbur. „Přejděme tedy k našemu úkolu. Už jsem se ohlásil u admirála Hakhata, a..."

„Jak?" přerušil ho Multat. „vy jste se ohlásil dřív, než jsem přistál? Copak jste přišel o rozum, Frasbure? Jak jste před mým příletem vůbec mohl vědět, co máte admirálovi říct?"

„Admirál Hakhat neví nic o důvodu mě návštěvy, Multate. Když se objevíme spolu, nebude mít sebemenší podezření. Plně mi důvěřuje. Nakonec mu bude připadat jen logické, že jste mi dal o svém příletu vědět."

„Dobře tedy," prohlásil Multat. „Necháme toho. Následujte mě, prosím, do palubního transmiteru!"

Oba muži se odebrali do, tajným kódem chráněného, oddělení lodi.

„Nastupte, prosím!" vyzval pak Multat Frasbura.

Časový agent poslechl - a v příští chvíli se nacházel v přijímacím zařízení na vlajkové lodi DODURA. Hned za ním se objevil Multat.

Dva důstojníci už na ně čekali. Frasburovi zasalutovali, Multata si naproti tomu prohlíželi se skrývaným pohrdáním. Lidé z Tefy byli

všeobecně považováni za zaostalé, necivilizované a lhostejné - pokud ne přímo zbabělé.

Návštěvníci byli nejkratší cestou vedeni na velitelský můstek bitevního křižníku. Admirál je očekával ve stoje. Jeho stříbrné vlasy a vousy kontrastovaly se sametově hnědou pletí obličeje a jeho oči si zkoumavě prohlížely příchozí. Nebylo možné poznat, je-li mu muž z Tefy vítaný nebo ne.

Frasbur šel okamžitě k věci.

„Jistě si ještě vzpomínáte na ul-tratěžkou loď, která se před několika dny objevila nad pyramidovým transmiterem, admirále...?"

„Jistě!" odpověděl Hakhat rázně. „Velel jí jakýsi blázen, co mi vyprávěl, že vrchní velitel soustavy Tefa mu nařídil, aby bleskově zaútočil na centrální svět Haluťanů a zničil ho."

Pohlédl na Multata.

„Promiňte prosím, pane, ale něco takového považuji za sebevraždu. Bohužel jsem nebyl oprávněn mu v tom bránit."

„Měl jste ho zničit i s jeho lodí, admirále!" opáčil Multat tvrdě.

Hakhat se narovnal.

„Pane...!"

Frasbur zasáhl.

„Kurýr Multat vám nechce nic vyčítat, admirále. Ale bohužel věc se má tak: tato loď přiletěla bez výslovného rozkazu vrchního velení Tefy. Její posádku tvoří skupina zrádců, která přišla do Mléčné dráhy s cílem navázat spojení s Haluťany a uzavřít s nimi zločinný obchod."

Multat dodal:

„Konečný cíl zrádců je zachránit určitá klíčová stanoviště, která chápou jako základny své příští moci. Jako cenu za to, že tam nezasáhnou bojové stroje z Halutu, nabízejí prozrazení důležitých vojenských tajemství."

Admirál Hakhat vyskočil a zaťal pěsti.

„Řekněte mi, jak mohu zrádce zničit, a já to udělám!"

Časový agent se usmál. Zvítězil.

„Kurýr z Tefy mi přinesl nové informace. Plyne z nich, že zrádcovská loď se sem brzy musí vrátit. Jde pouze o to, aby vletěla do pasti - pak ji můžete zničit soustředěnou palbou."

Hakhat se mrazivě usmál.

„Můžete být naprosto klidní, pánové," odpověděl. „Zrádci jsou už

nyní mrtví. Mé flotile ještě nikdo neunikl!"

2.

Zploštělá koule, zdánlivě tvořená pouze oparem a oklopená širokým mlhovým prstencem, se vznášela v černém výřezu sektorového zvětšení.

Saturn...!

Vysoký, hubený muž před obrazovkou se nehýbal. Přes jednoduchou palubní kombinézu měl oblečený skafandr. U pasu mu visely šoková zbraň a impulsní paprskomet.

Kromě něj byly na velitelském můstku ještě asi tři tucty stejně oblečených postav. V místnosti bylo zvláštní ticho: mlčely všechny stroje, jejichž silné záření by mohlo prozradit pozici CRESTU III.

Z oranžově zářících hlavních dveří místnosti pozitronického mozku někdo vyšel. Aniž by se otočil, řekl muž před obrazovkou:

„je to pocit, jaký by vlastně mohl snést jenom schizofrenik..."

„Nebo Pozemšťan," opáčil ten druhý.

Muži se k sobě otočili. Chvíli se na sebe mlčky dívali, než se jim na tváři objevil lehký úsměv: Perry Rhodan, První administrátor Solárního impéria a admirál Atlan, bývalý vládce Arkonidanů s bohatou hřívou bílých vlasů.

„Přicházíš od pozitroniky," konstatoval První administrátor klidně. „Tak do toho, mluv."

Atlan si téměř neznatelně povzdechl.

„Vážně, musím vás malé barbary stále znovu obdivovat. Kdo jiný než' vy by byl sto snášet nejhorší rány osudy se stoickým klidem a nezlomnou jistotou!"

„Tvé komplimenty jsou jistě příjemné, ale poněkud neopodstatněné, Arkonidane! Moje jistota byla v poslední době dost otřesena. Ale teď už mluv! Jak zněla Orghonova zpráva?"

Už tak dost vážná tvář Velkoadmirála USO - jak se zkráceně nazývala gigantická UNITED STARS ORGANISATION, Organizace spojených hvězd - byla jako, z mramoru, když opáčil:

„Poděkuj svému hlavnímu radistovi, příteli. Bez něj by dokonce ani pozitronika nerozluštila kód tefrodského časového agenta."

Nadechl se A pokračoval:

„Hra na schovávanou skončila, Perry. Od teď vědí Mistři ostrovů přesně, s kým mají tu čest. Z Orghonova hlášení jasně vyplývá, že

agent okamžitě po vstupu na CREST III věděl, kdo jsme. ve svém hlášení uvádí, že se s nejvyšší pravděpodobností jedná o vlajkovou loď flotily pozemského Prvního administrátora Perryho Rhodana. Navíc tě poznal. Nu...?"

„Jednou to přijít muselo," řekl Perry Rhodan klidně. „Jeden jediný nezdar v minulosti...," hořce se usmál, když si uvědomil, že ona minulost leží ve vztahu k časové rovině, kde byli zajatci, daleko v budoucnosti, „...udělal rázný konec naší dosud tak úspěšné hře na schovávanou. Kdyby nebyli zajati naši čtyři agenti, které jsme tenkrát poslali do Andro-Alfy, a kdyby dupli-kanti, kteří byli podle nich vyrobeni, nevypovídali o Solárním impériu, Orghon by nás nikdy nemohl poznat."

Mávl rezignovaně rukou.

„je pochopitelně zbytečné lámat si s tím hlavu. Význam má jen to, co chtějí Mistři ostrovů v přítomnosti, z které přicházíme, podniknout proti lidstvu Solárního impéria. Až dosud nás zřejmě považovali za relativně neškodné blázny, kteří se nikdy nemohou dostat do Andromedy. Teď vědí, že už se nám to dávno podařilo, že dokonce ohrožujeme jejich vlastní mocenské pozice. Nezbývá jim než udeřit - a já se obávám, že budou chtít odstranit zlo i s kořeny."

Arkonidan zamračeně přikývl.

„Nestačí, že Haluťané zatlačili lidstvo padesát tisíc let před Kristem zpátky do stádia divochů - potomci těch, co tenkrát přežili se ještě postarají o to, aby jejich znovu mocní příbuzní utrpěli definitivní porážku."

V Rhodanových očích se zablýsklo.

„Tvá formulace nebyla správná, příteli. Mistři ostrovů se o to nepostarají. Oni se o to budou chtít postarat. Považuji tento rozdíl za značný."

„Jak jim v tom chceš zabránit?" zeptal se bývalý vládce Arkonidanů udiveně. „Cesta zpět do naší přítomnosti neexistuje. Nemůžeme lidstvo ani varovat."

„Zapomínáš na plukovníka Sheltona a jeho lidi. Zvláštní komando bude na Lemuru hledat klíč k přítomnosti. je určitě víc časových agentů kromě mrtvého Orghona, kteří ten klíč mají."

„Tři muži proti celému světu -vyhlídky nevypadají zrovna nejlíp, a to je pořádný eufemismus."

Perry se jemně usmál.

„Už ne, Atlane. Zatímco jsi se zabýval Orghonovým kódem, dostali jsme od zvláštního komanda hlášení. Objevil se u nich náš přítel Log.

Robot z Runaway nabídl svou pomoc. Víš, co to znamená?"

Atlanova tvář se rozjasnila.

„Myslím, že ano," odpověděl suše. „Zažijeme ve Sluneční soustavě peklo, až se Log dá do práce!"

Noc začala dřív, než muži ze zvláštního komanda Lemur stačili z přinesených součástek sestrojit svůj záchranný transmiter. Nebyla však úplná tma. Přes celou oblohu se táhl tmavočervený prstenec. Probleskovaly jím jasné zátřpyty nepřetržitě probíhajících nukleárních reakcí.

„Když si pomyslíme, že tohle Haluťané provádějí na Zemí už asi osmdesát let..." zamumlal Pierre Messier.

„...a že tím tak nyní vyvolali začátek poslední doby ledové," dodal Aino Uwanok. „O historii naší planety teď aspoň něco víme. Kdyby Haluťané nezničili bývalou čtvrtou planetu mezi dnešním Marsem a dnešním Jupiterem, nenastala by poslední doba ledová."

Rozhovor byl přerušen výstřelem z paprskometu.

Všichni tři muži sáhli po zbraních. Log se nehnul z místa. Zdálo se, že chce skutečně vystupovat pouze jako „anděl strážný", a ne jako aktivní člen komanda.

Asi dvě stě metrů od úkrytu ležela na ledu obrovská, tmavá hromada. Eskymák Uwanok ucítil pach spáleného masa a srsti.

„Nejspíš jeden z mamutů, co tu žijí," zašeptal Uwanok.

„A lovci...?" zašeptal Shelton. „Kdyby to tak viděl můj profesor dějepisu: pralidi z doby ledové střílejí na mamuty z impulsních paprskometů...!"

Za ním se někdo tiše zasmál. Tentokrát to nebyl Log, ale nadporučík Messier.

„Nejpozději za dvě nebo tři generace to opravdu budou jen divoši. Pak budou totiž zásoby zbraní a všech ostatních vymožeností spotřebovány a nebude je čím doplnit. Pak budou muset potomci Lemurů vystačit s pastmi, kopími a pazourky. Staré vědění bude velice rychle zapomenuto a teprve postupně, v průběhu desetitisíců let se kousek po kousku obnoví.

Ticho narušilo strašidelné vytí vlků. Za chvíli tady bude celá smečka. Přiláká ji pach krve.

„Bereme naše vybavení a vyrážíme!" rozhodl plukovník.

Za čtvrt hodiny se muži pomocí speciálních skafandrů vznesli do vzduchu. Těsně nad zářícím ledem mířili k východu z údolí. Kolem dokola se ozývalo vlčí vytí.

Perry Rhodan a Atlan se vydali do centrály pro kontrolu sond hned, jak jim byla doručena zpráva jejího velitele. Chvíli po jejich příchodu se dveře otevřely ještě jednou a objevilo se monstrum v zelené bojové kombinéze. Kulatá hlava, v níž rudě plály tři oči, se obrátila na Prvního administrátora. Bytost začala mluvit. Tlumila hlas, jak jen to Šlo. Icho Tolot, halutský dobrodruh reálného času, byl otřesen krutostmi, jichž se jeho lid v minulosti dopustil.

„Dovolíte, abych se zúčastnil jednání, pane?"

Rhodan věděl, jak se obr cítí. Haluťané reálného času byla naprosto mírná a mírumilovná stvoření. Tolota muselo přivádět k šílenství, když se stal svědkem toho, jak jeho

předkové chladnokrevně hubili předky jeho nejlepších přátel. Haluťané v dobách pozemských čtvrtohor byly takřka jen bojové stroje, vybavené skvělými fyzickými a psychickými schopnostmi a posedlé dobyvačným pudem, který neznal slitování s protivníkem.

„Jistě," řekl Pozemšťan vřele. „Vůbec se na to nemusíte ptát, Tolote!"

Pak kývl na kontrolního důstojníka:

„Můžete začít!"

Od příhody s Orghonem nesměla být CREST III viditelná. Ultrabitev-ní loď se proto vznášela na úrovni Saturnovy dráhy a byly vysílány pouze mikrosondy, které nepřetržitě sledovaly dění ve Sluneční soustavě a především na Lemuru.

Projekce, kterou kontrolní důstojník spustil, nyní ukazovala spoustu malých i velkých transportních lodí. Rhodan odhadoval, že za hodinu mohlo být evakuováno asi sto tisíc Lemuru - pouze z jediného přístavu. Takových zařízení byly tisíce, ale Haluťané mnohé z nich zničili a ani kapacita ostatních nemohla být kvůli nedostatku lodí stoprocentně využívána. Většina Lemuru bude po skončení časově omezené evakuace muset zůstat na Lemuru a někde se schovat.

Pak se na obrazovce projektoru objevil kontinent Lemuria. Byla

to oblast, zahrnující obě Ameriky současnosti a k tomu velkou část dnešního Tichého oceánu. Pod ledem, vysokým sto až tři sta metrů, už zmizela města, jezera, vesmírné přístavy a přírodní rezervace. Až ledy po čtyřiceti tisících letech ustoupí, nezbude ze vší té krásy přírody a staveb civilizace víc, než pár koster čtvrtohorních zvířat.

Uprostřed plochy, která ještě nebyla pokryta ledem, se objevila černá skvrna - obrovský kráter. Před lety se tady objevil první halutský svaz. Až na jednu byly všechny bojové lodě zničeny dřív, než mohly být Lemuru nebezpečné. Ona jediná loď však unikla a znala svůj cíl příliš dobře: gigantický areál jediného lemurského obřího transmiterového zařízení, z něhož se bylo možné dostat do galaktocentrického slunečního šestiúhelníku.

Transmiter byl zničen.

Sonda rychle přelétala nad kontinentem. Občas se objevila jiná transmiterová zařízení s typickými červeně zářícími obloukovými útvary. Proudily jimi tisíce lidí.

„Nový důkaz," zamumlal Perry Rhodan.

„Pro co?" zeptal se Atlan.

„Jsou to stejné obloukové transmitery, jaké později používali Akonané, ne?"

„Nemusíš mi to říkat stále znovu, Pozemšťane! Už jsem pochopil, že my Arkonidané nepřímo pocházíme z lemurského lidstva a že naše dosavadní nafoukanost vůči vám naprosto nebyla na místě. ve skutečnosti jste vy Pozemšťané přímými následníky této vysoké kultury, Akonané a Arkonidané jsou naproti tomu pouze modifikovaní potomci uprchlíků vašeho kmenového národa."

„ne tak docela," poznamenal Tolot. „Pochybuji, že oni uprchlíci jsou budoucími zakladateli Akonu. Podle mého názoru jsou dnešní Akonané přímými potomky jednoho ne zcela čistokrevného lemurského národa, na který se při záchranné akci zapomnělo. Podívejte se na zvětšeniny, pane! Do transmiterů a do záchranných lodí jsou pouštěni pouze absolutně rasově čistí Lemurove..."

„Už mě nemusíte dál pokořovat, Tolote," opáčil Arkonidan.

„To jsem nechtěl, pane!" zvolal Haluťan vyděšeně. „Jen jsem si myslel, že úplná pravda..."

„No dobře!" přerušil ho šéf USO. „Překonal jsem první šok a dokážu snad unést pravdu. Možná bych dokonce měl být rád, že my

Arkonidané jsme s Pozemšťany spřízněni ještě úžeji, než jak si antropologové až dosud mysleli."

Perry Rhodan nechal projekci přerušit, když se z reproduktoru ozval hlas hlavního matematika. Dr. Hong Kao oznamoval, že pozitronická kalkulace je ukončena a naznačoval alarmující výsledky.

Sešli se jako obvykle u velkého pracovního stolu: dr. Hong Kao, Icho Tolot, Atlan, John Marshall -šéf sboru mutantů, Gucky, Melbar Kasom a První administrátor.

„Náš halutský přítel," začal Perry Rhodan, „mě už před hodinou informoval o svém plánu. Protože jsem zjistil, že palubní pozitronika došla ke stejnému závěru, rád bych Tolota poprosil, aby nás se svým návrhem podrobně seznámil."

„Mistři ostrovů nás prohlédli," začal Tolot. „Vědí již, kdo ohrožuje

jejich moc v Andromedě. Solární impérium naproti tomu nic netuší. Lidstvo bude smrtelně překvapeno, až Mistři ostrovů zaútočí - a že to udělají, o tom ani na vteřinu nepochybuji. Otázkou je pouze, jaké prostředky použijí. Protože před několika lety vyslýchali duplikanty čtyř pozemských tajných agentů, vědí o Solárním impériu téměř vše, znají i jeho kolonie a základny, a znají přibližnou sílu Solární flotily. Impérium musí být varováno! Protože z naší současné časové roviny samozřejmě nemůžeme do reálného času poslat žádnou zprávu, pomůže jen jedno: musíme se neprodleně pokusit dostat se šestiúhelníkovým transmiterem zpátky do Mlhoviny Andromeda. V důsledku chaotických poměrů, způsobených útoky mých předků, by měl být návrat na Kahala možný. Tam by se měl Velkoadmirál Atlan pokusit ještě jednou oklamat velícího admirála Hakhata. Podaří-li se to, nemělo by být příliš komplikované dostat CREST III do Andromedy. Pak budeme, když už ne ve správném čase, alespoň na správném místě, a můžeme se pokusit nalézt časovou past Vario. Nakonec máme na palubě dost schopných mutantů, kteří by měli najít způsob, jak zvrátit posun do minulosti."

Atlan zvedl pravou ruku.

„Souhlasím s Tolotem. Bratři Woolverové už jednou dokázali, že umějí „cestovat" časem. Jakmile najdeme Vario, vyřeší ten problém - i kdyby měli jen varovat lidstvo pětadvacátého století. Trochu složitější je to s šestiúhelníkovým transmiterem. Průchod

transmiterem Mléčné dráhy by byl už tak dost nebezpečný, bez záruky, že transmiter v Andromedě bude připravený na příjem..."

„Tu záruku dostanete ode mě," opáčil Haluťan impulzivně.

„Jak časový transmiter Vario tak i protilehlý transmiter v Andromedě musí být nepřetržitě v provozu, to je logické! Vezměte laskavě v úvahu, že Mistři ostrovů jsou očividně v nepřetržitém kontaktu se svými časovými agenty. Všechny události z časové roviny minulosti dále nasvědčují tomu, že v Andromedě je neustálá a nevyčerpatelná potřeba šablon pro duplikanty. Současná ofenzíva Maahků situaci ještě více komplikuje. Aby byla uspokojena stále rostoucí potřeba, musí

být do reálného času dopravováno stále více vybraných Lemurů."

„Ještě nějaká otázka, pánové?" zeptal se První administrátor po chvíli mlčení.

Atlan mlčky zavrtěl hlavou.

„Pak jsem rozhodnut se o to pokusit. Jak jsem řekl, i pozitronika považuje Tolotův návrh za jedinou možnost, která nám ještě zbývá."

Rhodan vstal.

„Za hodinu odstartujeme. Kasome, okamžitě se spojte se zvláštním komandem na Lemurů a oznamte jim, ať se záchranným transmiterem vrátí na CREST III!"

Za dvacet minut byly přípravy ke startu ukončeny a Rhodan si vzpomněl na svůj poslední příkaz. Nechal se spojit s Ertrusanem.

„Kasome, ve flotile je zvykem hlásit splnění příkazu...!" Obr se ušklíbl.

„Ano, pane. Nařízení 232a." Pak zvážněl. „je mi líto, šéfe. Už dvacet minut se pokouším spojit se zvláštním komandem. Zatím žádná reakce."

První administrátor stiskl rty. Ztráta tří mužů neohrožovala jeho misi, ale on sám poslal Sheltonovu skupinu na Lemur a cítil se zodpovědný za vše, co se tam mohlo stát.

„Zkoušejte to ještě dalších deset minut," přikázal. „Pak..." Za deset minut CREST III zrychlila na nejvyšší hodnoty. Zvláštní komando Lemur se neohlásilo.

3.

Lemurská hlídka se vynořila ve chvíli, kdy se Sheltonova skupina dostala na konec údolí.

Plukovník poznal, že útěk by byl šílenstvím. Lemurové je objevili i přes zapnuté deflektorové štíty. Shelton varoval své lidi a začal střílet. Jeho první výstřel však byl zároveň i posledním.

Messierovi a Uwanokovi se nedařilo lépe.

Když John C. Shelton zase přišel k sobě a pootevřel oči, viděl nad sebou lemurského vojáka. Sám ležel na nosítkách a někam ho nesli. Tvář ho pálila, jak by mu před ní někdo držel otevřený oheň. Ale dokázal jasně myslet a pohybovat údy - pokud mu to dovolovala pouta. Zranění tedy nebyla příliš těžká.

Napadlo ho, kde asi v kritické době vězel robotek Log. Nechápal, proč nezasáhl.

Pohyb nosítek náhle ustal a ozvaly se rozkazy. Zajatci měli být vyslechnuti.

Uvolnili jim pouta a strčili dopředu.

„Jde se!"

Shelton vykročil k budově, před níž se zastavili, když náhle strnul -vedle otevřeného vchodu stál Log! A Lemurové si ho nevšímali! To tedy znamená, že s nimi spolupracuje, nebo...?"

„Nebo!" řekl Log.

Plukovník udiveně zaregistroval absolutní lhostejnost Lemurů. Log byl sice jenom trpasličí robot, ale ani takového trpaslíka nemohli Lemurové nevidět!

„Jistě!" potvrdil Log klidně, aniž by ztišil hlas. Zasmál se svým typickým způsobem: „Oko mě vidí, ale mozek se brání přijmout mě jako existující realitu. Už jsi někdy slyšel o psychiatrické neviditelnosti...?"

John C. Shelton pochopil. Dobrý sugestor, a na to ani nebylo třeba paraschopností, byl schopen vsugerovat i více lidem najednou svou neexistenci. Jestliže sugescí spojil ještě s posthypnotickým nátlakem, mohl se delší dobu pohybovat před očima příslušných osob zcela otevřeně, a oni ho nevnímali. Log byl navíc robot s psi-schopnostmi: nebylo pro něj obtížné i hlas modulovat jako neexistující - a zároveň vytvořit okna pro osoby, které ho vidět a slyšet měly.

„Tak je to," vysvětlil robot. „Musím ti ještě vysvětlovat, že jsem nechtěl zasahovat, dokud jsem si nebyl jistý, že tu nejsou žádní lemurští roboti? Ti by se oklamat nenechali."

Shelton si vydechl.

„Osvoboď nás. Musíme splnit svůj úkol."

„Trpělivost, příteli," napomenul ho Log. „Počkej, až budeme v té budově.

„Proč máme čekat?"

Robot se zasmál.

„Nejdřív přijde výslech, Pozemšťane. A pak přijdou vládní radové, kteří dlejí ve vedlejší budově!"

„Byl jste zajat na hranici ochranné oblasti čtyřicet osm, sektor třicet tři," řekl chladně vyslýchající důstojník Sheltonovi. Messier a Uwanok byli zatím drženi venku. „Přitom jste se bránil zatčení a zabil jste jednoho vojáka hlídky. Podle paragrafu sedm set čtyřicet C válečného práva jste tím pozbyl práva na život."

„K zabití vojáka došlo v průběhu válečné bojové akce," odpověděl Shelton.

„Ach...? A můžete mi říct, jaká jiná legální moc existuje tady na území Lemurie - kromě lokálních bojových sil kontinentu?"

„Pocházíme z Pluta," řekl Shelton klidně. „Před zhruba sto tisíci lety, po zhroucení Prvního impéria lidstva, jsme se nechali hybernovat. Nyní jsme se probudili, abychom uplatnili svá práva."

„Pluto je velké," poznamenal mladý důstojník, očividně zcela bez fantazie. „Bylo by dobré, kdybyste mi mohl říct přesnou adresu."

Pak uhodil pěstí do stolu.

„Nejste tu, abyste mi vyprávěl pohádky! K jaké skupině rebelů patříte?"

„Copak na Lemuru jsou rebelové?" podivil se Shelton.

Důstojník pokrčil rameny.

„Pár skupin uprchlíků, kteří chtějí těžit ze současných zmatků." Zrudl, když si uvědomil, že Shelton obrátil hru a nyní on vyslýchá jeho. „Nechám vás zastřelit," zarval, „pokud mi okamžitě neřeknete pravdu!"

Shelton mlčel. Důstojník zavolal hlídku a nechal ho odvést.

Zavřeli ho do místnosti o rozměrech asi dvakrát metr. Protože mu sebrali hodinky, nevěděl, kolik času uplynulo, když se dveře zase otevřely. Hlídka nevěřila svým očím, když se Shelton se zíváním hrabal z pryčny.

„Co je to za vyrušování?" ptal se Shelton. „Chcete mě připravit o můj vzácný čas?"

Lemur neodpověděl, jen Sheltonovi ukázal, že má jít před ním.

Dovedl ho do stejné místnosti, kde proběhl první výslech. Místo mladého důstojníka tam však seděli čtyři starší muži.

Vládní radové! napadlo Sheltona.

„Nu, sliboval jsem moc?" ozval se tenký hlásek.

Plukovník otočil hlavu a spatřil Loga.

„Skončíme to!" zavelel důstojník flotily tvrdě. Vzpomněl si, že Log podléhá jeho velení - a nejspíš s intelektuální ironií jen čekal, až dostane nějaký příkaz.

Jeden z vládních radů sebou trhl, "Co...?"

V příští chvíli se vstřícně usmál.

„Chtěl byste si zahrát malou hru, plukovníku Sheltone? Výtečně! Samozřejmě vám pomůžeme. Vše, co je naše, patří vám."

Ostatní radové souhlasné přikyvovali.

„Potřebujeme především vaše pláště, vaše pasy - a vaše znalosti!" řekl plukovník.

„A svoji vysílačku," dodal Pierre Messier.

Nejstarší z vládních radů udělil příslušné rozkazy. Když se objevila vysílačka, vyslal Shelton krátké hlášení na CREST III. Odpovědí mělo být alespoň krátké pípnutí, potvrzení, že zpráva byla přijata.

Tentokrát se však nic neozvalo.

Log asi na dvě vteřiny zmizel. Pak se znovu materializoval a oznámil:

„CREST III je pryč!"

Časový agent Frasbur se spojil s lodí DODURA. Na obrazovce se objevila stará a přesto vitální tvář admirála Hakhata.

„Rado Frasbure...?"

Časový agent se usmál.

„Jak pokračují vaše přípravy, admirále?"

Hakhat se zachmuřil. Ihned se však ovládl.

„Strážnímu sektoru l bylo nařízeno, aby nechal zrádcovskou loď nerušeně proletět, stejně tak i následující bitevní lodě. Vnitřní obranný kruh byl přeformován. Svazy se stahují k sobě a vytvářejí kouli, do které sice cesta vede, z ní však nikoli. Jakmile se loď ocitne v pasti, stáhnou se svazy ještě blíže k centru, takže past bude neprorazitelná."

„Mysleli jste i na spojení s řídicí centrálou?"

„Muž s mými zkušenostmi nikdy nezapomíná na podstatné věci, pane vládní rado. Transmiter bude pochopitelně odpojen, jakmile k tomu dám příkaz - a to bude ihned po uzavření pasti. Předtím by to jen vzbudilo pozornost zrádců."

„Dobře. Kapitán lodi se u vás bude hlásit, myslete na to. Nechte ho v domnění, že smí transmiter použít. Díky, admirále."

Spokojený agent se dal zase do práce.

Past byla připravena.

Gigantická vesmírná loď se vynořila z lineárního vesmíru a uháněla k prstenci křižníků.

Tvář Perryho Rhodana neprozrazoval nic o jeho pocitech. Bylo mu jasné, že časová past Vario znamenala největší porážku jeho života. Teď však nic nenasvědčovalo tomu, že by se nezdar měl opakovat. Kritické to bude až ve chvíli, kdy požádají o povolení použít transmiter. První administrátor měl tvář admirála Hakhata ještě jasně před očima. Byla to tvář, svědčící o velkých zkušenostech a rozhledu. Snad nebude starý Lemur nedůvěřivý!

„Zavolám teď admirála Hakhata," ozval se Atlan.

Po chvíli se na obrazovce objevila admirálova tvář. Vypadala stále stejně, uzavřeně a odmítavě.

„Tefská loď CREST III, hovoří kapitán Atlan! První fáze úkolu splněna. Prosím o volný průlet k transmiteru, neboť další fáze bezpodmínečně vyžaduje konzultace s vrchním velením na Tefě. Konec!"

„Vlajková loď DUDORA tefské lodi CREST III. Vaší žádosti bude vyhověno. Transmiter je připraven. Konec!"

ve tváři starého admirála se nepohnul ani sval. Obrazovka pohasla.

„Moc milý zrovna nebyl," poznamenal Perry Rhodan.

Než na to mohl někdo něco říct, vzduch vedle Prvního administrátora se zachvěl, a materializoval se Gucky.

„Rychle pryč!" zapištěl. „je to past. John a já jsme zachytili myšlenky některých lidí. CREST III má být zničena. je to hotová věc. Považují nás za zrádce. Tak udělejte něco!"

Rhodan se na nic neptal. Okamžitě jednal.

„Plukovníku Rudo! Nejvyšší zrychlení! Soustředěná palba ze všech zbraní na protilehlou stranu lemurského flotilového prstence!"

Rozpoutalo se peklo. Atlan tise zasténal.

„Vypadá to, jako by je'nic nemohlo zastavit," řekl a ukázal na lemur-ské jednotky.

„Není divu, Arkonidane. Boj proti Haluťanům je hodně naučil. Smrt je nepodstatná. Jinak by se nikdy ne-

mohli tak dlouho bránit proti tak strašlivému nepříteli."

Cesta do lineárního vesmíru byla zablokovaná. CREST III způsobila protivníkovi strašné rány, ale ani lev věčně nedokáže odolávat vytrvalému útoku stepních psů!

4.

Plukovník John C. Shelton se zkoumavě prohlížel v zrcadle. Vlasy měl ostříhané podle lemurské módy a obarvené, emulze z laboratoří CRESTU III mu propůjčila stejný sametově hnědý nádech pleti, jaký měli všichni Lemurové, a celkový dojem podtrhával oficiální plášť vládního rady - pestrý přehoz zářící barvami.

Skuteční vládní radové byli stále ještě pod vlivem posthypotického šoku, který vyvolal Log. Stejně na tom byla celá posádka malé vojenské základny.

Uwanokovi byl plášť příliš dlouhý. Vytáhl tedy ze svých věcí nůžky a chtěl ho zkrátit. Vtom sebou prudce trhl.

Pierre Messier se mu zasmál.

„Na tom není nic k smíchu," zlobil se Eskymák. „Tahle komická pelerína se právě pohnula. Očividně se brání!"

„Nesmysl!" prohlásil Marťan. „Myslíte to vážně?" zeptal se Shelton.

„Jistě! Podívejte!" Znovu do látky zabodl jehlu a látka uhnula, jako by se bála bolesti.

Plukovník Uwanokovi přehoz vytrhl a vzápětí zařval bolestí.

„Měli bychom co nejrychleji zjistit, co naši zajatci o těchto „živých kabátech" vědí," prohlásil pak. „Logu!"

Log se chvíli věnoval nejstaršímu vládnímu radovi a pak se obrátil k Sheltonovi:

„Přiznávám, že jsem sám překvapen, Pozemšťane. Tajemství svých plášťů ukryli radové za silný hypnoblok."

„Zajímavé!" konstatoval Shelton. „A co to vůbec je, ty kabáty?"

„To není podstatné," prohlásil psí-robot. „Výzkumná loď je před dvěma sty lety přivezla z planety Da-rak. Nikdo neví, jestli „kabáty" patří k fauně nebo k flóře Daraku. Ale vládní radové potřebovali symbol své moci, a tak se nošení „živých přehozů" stalo jejich

privilegiem. Já ale doufám, že svůj plán změníte. Tyhle přehozy jsou jen nepatrnou částí celého tajemství."

„A...?" naléhal nadporučík.

„Tito čtyři Lemurové jsou vědci. Věnují se pozorování různých časových rovin - a vyvinuli přístroj, který nazvali „oko času".

„Myslím," řekl plukovník suše, „že to oko času je pro nás přesně to pravé."

Jmenoval se Markám. Byl nejstarší ze čtyř vládních radů a zároveň předsedající vědecké organizace, která si říkala „Klub Luna".

Klub Luna byla oficiálně povolená organizace vědců obého pohlaví. Navenek se klub zabýval nanejvýš triviálním úkolem, totiž přeměnou Měsíce na obyvatelnou oázu, rekreační středisko pro umělce a vědce. Viditelným výsledkem této činnosti bylo zahradní město Madun, které pokrývalo celou plochu měsíčního moře Imbrium a leželo pod průhlednou kupolí.

Za touto nádhernou kulisou však pracovalo zhruba dva tisíce vědců na problému, jak sestrojit přístroj, jímž by bylo možné sledovat jak události minulosti, tak i budoucnosti. Motivem pro to byly nepřehlédnutelné problémy lidstva, které bylo početnější a početnější, jak se lemur-ské impérium rozpínalo.

Vědci z Klubu Luna nebyli první, kteří se tímto problémem zabývali. Již více než sto let probíhaly podobné pokusy. Všechny byly nejprve schváleny shromážděním vládních radů - a později zakázány. Příslušní vědci zmizeli beze stopy.

Ale nic se nedá potlačovat věčně a Klub Luna se poučil z minulosti a své výzkumy již od počátku prováděl v ilegalitě. Projekt Luna byl něco jako ochranný štít.

John C. Shelton tušil proč byly časové výzkumy zakazovány. Mistři ostrovů poslali své časové agenty na Lemur, aniž o nich Lemurové věděli, a tito lidé by samozřejmě udělali cokoli pro to, aby ochránili monopol svých pánů v oblasti zkoumání času.

Nyní, vyprávěl Markám, stále pod vlivem hypnózy, dospěli na práh úspěchu. Tým šesti set vědců vyvinul aparát, který nazvali „oko času". ve skutečnosti se tento přístroj nepohyboval časem, nýbrž prostorem. Na rozdíl od transmiterů však nepracoval v čase nula, nýbrž v čase mínus. To znamenalo, že časový faktor nebyl neutralizován, jak tomu bylo v případě transmiterů, nýbrž se jako kubická parabola

přemístil průsečíkem čtyř časových os mezi obě minusové osy souřadnicového systému.

Tím byla dána možnost pozorovat minulost až do minusové hodnoty dvaceti tisíc let. Pozorování budoucnosti se ukázalo podstatně složitější. Bylo možné pouze oklikou přes minulost, a v konečném efektu potřebovalo oko času za současného stavu dvacet let, aby proniklo dvě minuty do budoucnosti. Jen proto, že oněch dvacet let bylo minusových a proto pro pozorovatele neminul žádný čas, mělo pozorování budoucnosti vůbec nějakou hodnotu.

„Válka s Haluťany, která začala před devadesáti dvěma roky, dala výzkumu času dostatečně silný motiv koncentrovat se na budoucnost, což bylo předtím stále odmítáno jako iracionální."

Když Markám domluvil, zapálil si plukovník Shelton cigaretu a vůbec se choval tak, jako by se právě nebyl dozvěděl o největším tajemství Lemurů a jako by mezi ním a okem času nestála nepřekonatelná bariéra - vzdálenost Lemur-Luna.

„Co kdybys nás, Logu, vzal na Měsíc - teleportoval nás, rozumí se...?" zeptal se plukovník, když dokouřil.

Psí-robotek se zasmál.

„To by bylo možné... ovšem, jestlipak znáte nebezpečí, která tam na vás čekají?"

„Nebezpečí...? Pan!" Plukovník Shelton mávl rukou. „Samozřejmě nás teleportuješ do Madunu. Myslím, že když tam žije dva tisíce vědců s rodinami, nemusí se ani nám hned tak něco stát."

Robot chvíli mlčel. Pak řekl:

„Vytvořil jsem vládním radům a vojákům hypnosugestivní blok. Nevědí o nás nic, nikdy neměli návštěvu a budou se chovat absolutně pasivně. Pokud jde o mě, můžeme vyrazit."

Znovu se zasmál. „To bude legrace!"

Poslední poznámka ještě zněla plukovníkovi v uších, a už byli v M'adunu.

A skutečně se zdálo, že to bude

velká legrace - a ne jen pro muže ze zvláštního komanda...

Pierre Messier zděšeně uskočil, když se ho dotklo slizké chapadlo. Příšera, která vypadala jako kříženec obří chobotnice a vorvaně, se vzápětí znovu vynořila a natáhla po mužích na břehu čtyři chapadla najednou. Uwanok bleskurychle vytáhl nůž a uťal asi půl metru z nejbližšího chapadla. Monstrum se vzápětí ponořilo.

„Ten zákeřný robot!" nadával Messier. „Jestli se znovu objeví, zničím ho. Místo na Měsíc nás vzal někam do močálu - to je podvodník!"

„Vzpomínám si," poznamenal Eskymák zamyšleně, „že Log říkal něco o legraci. Možná má trochu zvláštní smysl pro humor a baví se pozorováním našich reakcí."

„Uklidněte se, Messiere," řekl plukovník Shelton. „Když jsme se materializovali na ostrůvku uprostřed močálů, nejdřív jsem se také naštval. Pak mě ale napadlo, že jsem Logovi přikázal, aby nás vzal s sebou na M'adun - a ať má Log jakékoli nectnosti, moje příkazy vždy plnil přesně. A myslím, že vám to mohu dokázat. - Logu, ukaž se!"

Ozval se tichý smích a vzápětí se robotek objevil.

„ty...!" zalapal Messier po dechu.

Log se znovu zasmál.

„Sliboval jsem příliš, když jsem tvrdil, že bude legrace?"

„Vůbec ne," odvětil Shelton tiše. „Teď ti ale nařizuji, abys nám okamžitě řekl, co víš, a nečekal na speciální rozkaz."

„Ano, pane!" souhlasil robot se smíchem. „I když pozorovat vaše reakce bylo zajímavé. Takže..."

Robotek na okamžik zmizel a vzápětí se okolí proměnilo tak, že sám plukovník Shelton zalapal po dechu. Tam, kde se ještě před okamžikem až k obzoru táhly močály, teď byla masivní zeď. Tři muži ze zvláštního komanda stáli v polokulovité místnosti o průměru asi čtyři metry. Důstojníci si pozorně prohlíželi dovnitř vypouklé obrazovky a ostatní zařízení. Pak Log konečně pravil:

„Jste uvnitř „oka času" - jestli jste na to ještě nepřišli sami!"

„Nemyslel jsem, že bude tak velké!" ujelo nadporučíkovi Messierovi.

„Přeceňujete možnosti miniaturizace," opáčil nadporučík Uwanok. „Oko se musí zároveň samo zásobovat energií, pospíchá-li prostorem a vlastní silou se zase vrací."

„Absolutně správně," komentoval to Log. „Má-li jít oko času tisíc let do minulosti, potřebuje energii na tisíc let jen pro „cestu tam". Jinak to nejde, protože pak by ve vesmíru neplatil zákon zachování energie."

„Jaká smůla, že nemůžeme do našeho času!" zanadával plukovník Shelton vztekle. „Když oko potřebuje dvacet let na dvě minuty do budoucnosti, pak potřebuje na rok do budoucnosti víc než deset

miliónů let času, my ale musíme přesně 52 392 let do budoucnosti, abychom se dostali do našeho vlastního času. I kdyby na to teoreticky energie oka stačila, nežili bychom my dost dlouho ani na půlminutovou cestu do budoucnosti, neboť pro cestovatele v čase čas běží. Na rozdíl od pozorovatele, který zůstává na Měsíci..."

„Hezky jsi vystihl jádro problému, Pozemšťane," pochválil ho ironicky Log.

Plukovník se raději tvářil, že to přeslechl, a zapálil si další cigaretu.

„je tu ještě něco, trpaslíku," poznamenal pak. „Markám mluvil o tom, že oko času se - objektivně viděno - pohybuje prostorem. Chápu samozřejmě, že z toho nevyjde žádná efektivní cesta prostorem, kvůli minusovému časovému faktoru. Ale předpokládejme, že bychom mohli časový obvod nějak vypnout..."

„Ani pak by ještě oko nebylo žádný vesmírný dopravní prostředek," prohlásil psí-robot. „Nemá nic, čím by ho bylo možné řídit, neboť při cestě časem se pohybuje v hyperprostoru a regulovat se dá pouze rychlost, ale ne směr."

Marťan se otřásl.

„Srdečné díky, na cestu do neznáma si nechám zajít chuť. Ale v takhle velkém městě přece musí být skutečné vesmírné lodi. Co kdybychom si jednu vypůjčili? Chceme přece najít CREST III...?"

Plukovník přikývl.

Log jim to však rozmlouval.

„Psí-jištění, které vytvořilo iluzi, že jsme na močálové planetě, nebude jediné opatření proti nezvaným hostům. Jakmile oko času opustíme, budeme mít co dělat s hromadou podobných nástrah. A lidé z Klubu Luna jsou vynikající kybernetici. A mí konstruktéři nebyli o moc lepší."

„To znamená," dodal Messier, „že bys nás venku nemohl dost chránit."

Nebyla to otázka, nýbrž konstatování. Psí-robot to pochopil a mlčel.

„Tak tedy přece cesta do neznáma," zamumlal John C. Shelton ironicky. „Logu, okamžitě prohledáš oko času. Cíl: přeměna na vesmírné plavidlo, s nímž lze provádět alespoň Částečně kontrolovatelné skoky hyperprostorem!"

„Ano, pane!" odvětil robot.

„A dobrou chuť!" dodal Marťan.

5.

CREST II se znovu otřásla pod náporem nepřátelských střel.

„Co nejvíc se přibližte k hranici rychlosti světla, Rudo!" přikázal Rhodan, bledý ve tváři.

Epsalan zabručel.

„To nás ochrání před konvenčními zbraněmi, pane. Ale proti dělům, pracujícím s nadsvětelnou rychlostí, nám to nepomůže."

„Vím." První administrátor se kousl do spodního rtu. „Ale musíme dělat alespoň něco."

Vtom Atlan tiše vykřikl. Stále ještě seděl před hyperkomem, z kterého mluvil s lemurským admirálem. Ale z obrazovky se nedíval Hakhat, ale jiná, mladší tvář.

„Hovoří Frasbur!" rozlehl se můstkem vlajkové lodě tvrdý hlas.

„Jak se cítíte?"

Následoval téměř ďábelský smích.

„Proč nevypnete své ochranné štíty, Perry Rhodane? Beztak jste poznal, že jste všichni odsouzeni k smrti. Nemyslíte, že by byl rychlý konec příjemnější...?"

Z reproduktorů znovu zaburácel smích.

Už už chtěl Atlan hyperkom vypnout, když vtom přehlušil Frasbura jiný, ostrý hlas. Byl to Tronar Woolver.

„Nevypínat!" křičel parasprinter. „Pane! Napojíme se! Volejte asi za čtvrt hodiny Kahalo. Směrovým zářičem a s maximální intenzitou!"

První administrátor vyskočil. Nevěděl, co má říci nebo udělat. Všechno šlo příliš rychle. Než se stačil rozhodnout, zmizely v hyperkomu dvě postavy.

Pak obrazovka pohasla.

„K čertu!" ujelo prvnímu důstojníkovi. „Pořádně jsem se lekl. Doufám, že dvojčata vědí, co dělají."

„Vědí to, na to můžete vzít jed," ujistil ho admirál Atlan. „Koneckonců jsou to specialisté USO. Frasbur udělal velkou chybu, když nám chtěl nechat pocítit svůj triumf."

Perry Rhodan zavřel oči.

„Snad z toho ještě budeme něco mít!" vzdychl si.

Frasbur se vyděsil k smrti. Obě postavy se z vysílací části

hyperkomu vynořily tak náhle, že zareagoval až téměř o tři vteřiny později.

Tronar a Rakal jednali jako jeden muž. Vrhli se na Frasbura a srazili ho k zemi. Oba hned na začátku vysílání pochopili, že Frasbur musí být časový agent Mistrů ostrovů. Žádný Lemur neznal jméno Perryho Rhodana.

Frasburovi upadla zbraň a kutálela se po zemi, ale hned nato byla dvojčata od něj odtažena neviditelnou silou. Časový agent zapnul svůj tělesný ochranný štít.

Pak se náhle ve všech stěnách otevřely výpusti a dovnitř proudila spousta robotů. Rakal a Tronar uchopili impulsní paprskomety. Zatímco Rakal zahájil palbu na roboty, vrhl se Tronar znovu na časového agenta.

Brzy však bylo jasné, že zde není naděje na vítězství. Přesila byla příliš velká. Bratrům nezbylo nic jiného, než se vrhnout do memopřístro-je. Nevěděli ani, v jaké části tefrodské tajné základny se opět materializují. Možná to bude ve vakuové komoře, možná tváří v tvář tuctu robotů...

i když loď ještě není stoprocentně připravena. Plukovníku Rudo, přejděte do meziprostoru!"

Epsalan si oddechl. Právě na tento rozkaz čekal. Během několika vteřin zmizel vesmír na obrazovkách ve směsi tmy a kmitajících světélek.

CREST III byla v meziprostoru.

Rhodan si setřel z čela pot.

„To bylo tvrdé, co, Perry?" Atlan opustil své místo a sedl si vedle přítele.

První administrátor se slabě usmál.

„Za deset minut," řekl plukovníku Rudovi, „se vrátíte do normálního prostoru. Já mezitím zajdu k radistům nechat připravit radiogram do Kahala."

„Jdu s tebou," řekl Atlan.

Perrymu Rhodanovi bušilo srdce až v krku. Osud CRESTU III visel zase jednou na vlásku. Zásahy lemurské flotily byly teď sice řidší, ale nepřítel už se formoval nově. Vlastní útok začne do dvou minut. Ještě minuta do jistého konce...

„K čertu!" vyrazil ze sebe První administrátor. „Musíme to zkusit,

„Živí volají mrtvé. Zdravíme vás z budoucnosti!"

Znovu a znovu se radiogram prohánět anténami lodního hyperkomu.

Hlavní radista ho zároveň vysílal vysílačkou na ultrakrátkých vlnách.

ve stejné době na Kahalu:

Tronar a Rakal Woolverové se rematerializovali v malé eliptické hale. Kolem vysokého přístroje bylo šest řad konturových schrán a v nich ležely uniformované postavy.

Dvojčata opatrně přistoupila blíž. Jednalo se očividně o Lemury. Jejich oči hleděly do prázdna.

„Všichni jsou vysocí a relativně mladí," poznamenal Tronar. „Řekl bych, že se tu skladuje elita lemurské flotily."

„Šablony pro nové duplikanty!" Rakal se otřásl.

Bratři nehnutě stáli a naslouchali. Minulo osm vteřin. Pak přišel radiogram, který se neustále opakoval.

„Živí volají mrtvé. Zdravíme vás z budoucnosti!"

Roboti, kteří se v té chvíli objevili v hale, rozeznali už jen dvě postavy, které se rozplynuly ve vzduchu...

„Svaz asi dvou tisíc obřích bitevních lemurských lodí se objevuje v meziprostoru dva milióny kilometrů od nás!"

Rhodan pohlédl na projekční obrazovky s chladným zájmem.

„Start, plukovníku!" poručil.

CREST III se dala do pohybu. Zrychlení však zůstalo pod padesáti procenty dosažitelných hodnot. Velká část kapacity motorů byla využita na posílení hypervysílače.

Atlan si odkašlal.

„Bojím se, že se Woolverové dostali do potíží."

První administrátor vážně opáčil:

„S tím se dalo počítat. Ale jestli ještě žijí a jsou při vědomí, nemělo by jejich návratu stát nic v cestě."

„Druhý svaz ve vzdálenosti čtyři a půl miliónu kilometrů! Asi osm set lodí."

Za malou chvíli byl lokalizován i třetí svaz, který se a lineárního vesmíru vynořil šest miliónů kilometrů za CRESTEM III.

Za dalších patnáct vteřin se objevili bratři Woolverové. Rhodan viděl, jak jsou vyčerpaní. Vyskočil a nabídl Rakalovi své místo. Tronar se usadil v Atlanově křesle.

„Počkejte ještě chvíli," požádal je Rhodan. „Nejdříve musíme

setřást pronásledovatele."

Lemurské svazy se mezitím přiblížily. První dvě flotily už ultrabitevní lodi zatarasily cestu, zatímco třetí se rychle blížil.

Tentokrát však k boji nedošlo. CREST III se ponořila do lineárního vesmíru a pronásledovatelů se definitivně zbavila tím, že vypnula veškeré vysílače - a to i poté, když se o devět set světelných let později vrátila do normálního vesmíru.

Parasprinteři vyprávěli. Nakonec řekl Tronar:

„Oba jsme si jistí, že Lemurové v eliptické hale jsou šablonami pro současné duplikanty. Časový transmiter Vario musí tedy být nepřetržitě v provozu, samozřejmě hlavně ve směru minulost-současnost."

„Což nám není k ničemu!" vpadl mu do řeči Atlan. „Na vlastní kůži jsme zažili, že se obří lodi jako je CREST III nikdy nepodaří proniknout do šestiúhelníkového transmiteru proti vůli strážné flotily. Cesta do Andromedy pro nás neexistuje. Jsme zajatci minulosti!"

Rozhostilo se ponuré ticho. Bylo vidět, že muži souhlasí s Atlanovými slovy a propadají fatalismu.

Pak se však ozval jasný a pevný Rhodanův hlas:

„A přece to dokážeme!"

6.

Okem času otřásly mohutné poryvy. Když se muži ze zvláštního komanda dostali znovu na nohy, všimli si, že před obrazovkami se rozhostila tma.

„Co to bylo?" zeptal se Pierre Messier.

„Výpadek proudu," konstatoval Shelton klidně. „Logu, můžeš zjistit...?" odmlčel se, když zjistil, že psí-robotek zmizel.

„Asi se rozhlíží venku," poznamenal nadporučík Uwanok. „Měli bychom to udělat také. Zdá se mi, jako by na M'adun dopadla bomba..."

Vtom se objevilo Logovo drobné kovové tělíčko. Robotek zasalutoval a hlásil:

„Halutská loď zničila hlavní elektrárnu na Madunu. Haluťané právě chtěli z lodi vystoupit, když jsem se objevil já."

„Pak musíme pryč!" řekl Shelton.

„vy lidé se asi nikdy nenaučíte plně doceňovat mě schopnosti,"

mínil robot s jemnou výčitkou. „Vážně jste si mysleli, že vás kvůli pár Haluťanům nechám ve štychu?"

„Tys je zničil?" zeptal se Messier.

„Nejsem přítelem fyzického násilí."

. „Tak co jsi tedy udělal?!" zabručel Aino Uwanok.

„Nemáte žádnou fantazii. Tak tedy, Haluťané „uznali", že jejich jednání je zločinné a proti přírodním zákonům. Nastoupili zpátky do lodi a odletěli na Halut."

Pierre Messier se musel opřít o stěnu, aby smíchy neupadl. Plukovník Shelton však uvažoval prakticky.

„Když je teď bezpečnostní zařízení na nějaký čas bez proudu, navrhuji, abychom si M'adun trochu blíže prohlédli. Třeba najdeme něco, co nám pomůže dál."

Aino Uwanok si přes sebe přehodil živý přehoz. Rostlina nebo zvíře bylo od té doby, co rezignoval na úpravu pomocí nůžek a jehly, zase mírumilovné.

Muži si zavřeli přilby a pevně sevřeli zbraně. Dveře do vnějšího světa se otevřely a důstojníci oslepeně zavřeli oči.

Zdálo se, že město M'adun se skládá jen z ostře bílých a černých ploch a bizarních geometrických fi-

gur. Na severu města byl vidět namodralý oheň. Tam musela být elektrárna.

Psí-robot ukázal na drobnou černou kupoli.

„Vchod do sublunárních laboratoří."

Plukovník Shelton se netrpělivě hrnul dopředu. Byl rozhodnut využít současnou situaci a proměnit oko času co nejrychleji v použitelné vesmírné plavidlo.

Log varovně zakřičel. Muži zkameněli.

Z ulice se k nim blížila sevřená formace velkých pásových vozidel. A za nimi proudily stovky bojových robotů.

„Zpátky!" zařval plukovník. „Do oka času!"

První výstřely roztrhly metr silnou zeď, jako by byla z papíru. Mě-síčňané byli očividně odhodláni raději oko času zničit, než aby padlo do cizích rukou.

„Hroutí se střecha!" křičel s hrůzou Pierre Messier. Jen plukovník Shelton zůstal klidný. Věděl, že Log jim pomůže.

Z obrazovek zazářilo jasné světlo.

Bomba?

Když přišel plukovník zase k sobě, musel stisknout zuby, aby nekřičel bolestí. Vedle něj ležel zhroucený Messier. Jen nadporučík Uwanok stál klidně před obrazovkou a na rtech měl slabý úsměv.

„vy tedy máte štěstí!" poznamenal Shelton a masíroval si kotník.

„Všichni máme štěstí, pane," opáčil Aino. „Log nechal oko času přejít do hyperprostoru, když vybuchla montážní hala. Ale ještě nevíme, kam nás ANGENOK zanesl.

„ANGENOK...?"

„Můj návrh, pane. Angenok dříve říkali šamanům mého lidu. Byli to moudří muži, kteří věděli o silách vesmíru víc, než mnohý dnešní občan Impéria. Uměli tyto síly využít - telepatii, telekinezi, a dokonce i schopnost předvídat věci budoucí. Proto jsem naši časovou loď nazval ANGENOK."

„Pro mě za mě ať se tak jmenuje," zabručel plukovník lhostejně. „Já sám bych stejně nebyl schopen vymyslet nějaké symbolické jméno."

Vtom se se zasténáním probral Marťan.

„Byl jsem v bezvědomí nejdéle, co?" zeptal se, když otevřel oči.

„Jen o několik minut déle, než plukovník," uklidnil ho Aino. „Utěšujte se tím, že ho to bolí stejně."

„Kde vůbec jsme?" obrátil se plukovník na Loga.

„Asi sto světelných let od okraje galaktického centra," odpověděl psí-robot.

Plukovník si oddechl.

„Neradujte se předčasně!" napomenul ho robot. „je to čirá náhoda, že jsme se nevynořili mimo Mléčnou dráhu. Okem sice lze kontrolovat intenzitu hyperskoku, ale směr vzhledem ke čtyřdimenzionálnímu kontinuu ne. Ze spotřebované energie vyvstane pouze délka trasy."

„Co se stane, když se naše plavidlo rematerializuje uprostřed nějakého slunce?"

„Nic bychom necítili."

Muži ze zvláštního komanda pochopili, že vše je ještě mnohem horší, než si představovali. Nakonec plukovník Shelton prohlásil:

„Do Kahala to musí být ještě asi patnáct tisíc světelných let. Jestli CREST III ještě vůbec existuje, pak letěla tam. Logu, nastavíš délku

skoků na patnáct tisíc mínus jedna tisícina. Třeba budeme mít štěstí."

Robot neodpověděl. Mlčel nejméně deset minut. Bylo to příšerné nervové zatížení pro tři muže. Nevěděli, co se stalo, a jejich pokusy přimět Loga k řeči byly neúspěšné.

Když stroj konečně promluvil, byl jeho hlas neobvykle dutý, jako by přicházel z velké dálky.

„Za daných okolností jsem zjistil, jak lze provádět alespoň minimální kontrolu směru. Můj „duch" se částečně spojil s „duchem" oka. Možná se mi ho už nikdy nepodaří úplně uvolnit, ale to teď není důležité. Lehněte si prosím a zkuste se uvolnit. Jdeme na to.

Muži se natáhli na zem a zavřeli přilby. Pak zapnuli individuální Štíty svých skafandrů, i když jim bylo jasné, jak pochybná ochrana by to v případě katastrofy byla.

Cítil, jak individuální proudění jeho strojového mozku stále více splývá s individuálním prouděním mozku jiného stroje. Jestli se brzy nestáhne, ztratí svou identitu.

Ale chtěl tomu vůbec zabránit?

Nevěděl. Objevilo se v něm něco, co dosud znal jen u organických inteligencí a co považoval za jejich největší slabinu. Cítil se být přitahován k bytosti stejného druhu a přesto nepatrně odlišné. Odpor slábl a slábl - až byl proces blaženě dokončen.

Dvě vysoce inteligentní bytosti se staly jednou, a nehrálo přitom žádnou roli, že nebyly z masa a kostí, ale z kovu, plastů, nukleární energie a pozitronů.

A když se organičtí průvodci této bytosti probrali po rematerializaci, nacházeli se v útvaru, který už neměl nic společného s okem času nebo s psí-robotem Logem. Ani jeden tento stroj už neexistoval...

Plukovník Shelton opatrně pohnul rukama a nohama a zdálo se mu, že se nachází ve vazké, opalizující tekutině.

„Zvláštní sirup!" zabručel někdo.

„Nadporučíku Messiere!" zvolal plukovník.

„Ano, pane," přišla odpověď. „Nemohl byste nařídit, ať někdo vytáhne špunt, aby tahle břečka odtekla? Nic nevidím."

„Nechte si ty vtipy!" ozval se ve sluchátcích Uwanokův hlas. „Řekl bych, že ANGENOK přistál uprostřed sliznatého praoceánu, i když nevím, proč by měl najednou netěsnit."

„Nastavte si vysílačky na nejnižší výkon!" přikázal Shelton po

krátkém přemýšlení. „Pak se pokuste plavat. Jakmile bude příjem tišší, budeme vědět, že se od sebe vzdalujeme a musíme plavat opačným směrem."

„Jak se tady pozná nějaký směr?" reptal Marťan. „Ani nevidím svou ruku, když si ji dám přímo před obličej."

„Časem už se naučíte plavat po citu!" zabručel Shelton. „Počítejte. Já zůstanu na místě. Uwanoku, vy máte sudá, a vy, Messiere, lichá čísla."

„Jedna..." začal nadporučík.

„Dvě..." počítal druhý nadporučík.

„Tři..." „Čtyři..." „Pět..." „Šest..." „Sedm..." „Osm..."

„Pohybujete se vůbec?" ptal se plukovník netrpělivě. „Příjem je konstantní."

„Už se vám někdy zdálo, že utíkáte, a nedostanete se ani o milimetr vpřed, i když běžíte jako šílený...?"

„Mně se nikdy nic nezdá, nadporučíku!" opáčil Shelton.

„Něco tady nehraje," konstatoval Eskymák věcně.

Pierre se hystericky rozesmál.

„Myslel jsem to úplně vážně," napomenul ho Aino. „Za svého mládí jsem žil v nejsevernějším cípu Aljašky a o prázdninách jsem často chodil s bratry na lov. Tam jsou takové sněhové bouře, kdy si nevidíte ruku před očima. Ani kompas by vám tam nebyl k ničemu. K tomu, abyste neztratil orientaci, musíte mít něco jako šestý smysl. Já tenhle instinkt nebo jak to mám nazvat mám, ale tady naprosto selhává. Opravdu nevím, jestli se hýbu z místa. Váš příklad s tím snem byl správný, řekl bych."

„Když děláte v tekutině plavecké pohyby, pohybujete se dopředu!" trval velitel na svém. „To je fyzikální zákon." Z nedostatku fantazie mu nepřišlo na mysl, že známé fyzikální zákony by mohly v médiu, které se jimi nedá vysvětlit, ztratit svou platnost.

„Zůstaňte, kde jste!" pokračoval. „Teď poplavu já!"

Zatímco se silně odrazil - nebo si alespoň myslel, že to dělá - začal pomalu počítat. Nikdo ho nepřerušil, dokud se nedostal ke stovce.

Pak řekl Aino Uwanok sarkasticky:

„Na Vesmírné akademii jsem se naučil, že důstojník má o tím víc povinností, čím vyššíma hodnost, a to, co by obyčejný voják nedokázal, není pro důstojníka překážkou. Myslím, že jste o tom

ještě nic neslyšel, pane..."

Shelton přestal počítat. Věděl, jak nadporučík svou poznámku mínil, ale uvažoval příliš věcně, než aby v tom viděl urážku.

„Takže jsem nebyl ani tišší ani hlasitější?" ujišťoval se.

„Ani v nejmenším," potvrdil Aino. „je mi líto, jestli jsem se vás nějak dotkl..."

„Nesmysl!" přerušil ho plukovník. „Vždyť jsem vás k tomu přímo vyprovokoval."

To, co si nedokázal představit, se teď, po experimentálním potvrzení, ukazovalo jako holá skutečnost.

„Nacházíme se tedy v médiu," vyvodil, „které nabízí příliš málo fyzikálního odporu, než abychom se od něj mohli odrazit silou paží a nohou. Nebrání šíření radiových vln, ale brání šíření světla. Dále je téměř

jisté, že tu není ani stav beztíže, ani směrovaná přitažlivá síla."

„Na druhou stranu," dodal Aino Uwanok, „se to dá docela dobře dýchat."

„Jak prosím?" zeptal se Shelton nevěřícně. „Snad jste...?"

„Ale ano! Ovšem nechal jsem do helmy vtéci jen nepatrné množství. je to vzduch, a v každém případě lepší než ten z našich regenerátorů."

„To byla lehkomyslnost, nadporučíku!"

„Jak prosím?"

„Lehkomyslnost!" řval plukovník.

„Ticho!" ozval se znovu Aino. „Nemyslel jsem přece vás, pane. Promluvil někdo jiný."

„Někdo..."

„Buďte zticha, pane, prosím!"

Shelton této přátelské prosbě vyhověl. Snažil se zaslechnout neznámý hlas. A asi po minutě uslyšel někoho úplně tichounce říkat:

„Rozumíte mi? Promiňte, prosím, že jsem o sobě tak dlouho nedal nic vědět."

„Logu...!" vyhrkl Pierre Mes-sier.

41

„Nejsem Log. Jsem něco nového, co vzniklo ze splynutí dvou strojů. Ale v mých vzpomínkách jste i vy."

„A kde jsme ve skutečnosti?" zeptal se plukovník Shelton věcně. „Myslím, kromě ve tvých vzpomínkách."

„ve mně."

Chvíli bylo ticho. Pak řekl kapitán Uwanok:

„Rozumím-li tomu dobře, vy oba, oko času a Log, jste se duchovně spojili?"

„To byl začátek," vysvětlovala věc beze jména. „My jsme se nejen spojili, nýbrž jsme splynuli v duchovní jednotu. Protože jsme se v té době pohybovali hyperprostorem, muselo toto duchovní spojení nutně vyvolat rovněž syntézu energetického strukturního vzorce. Výsledkem je, že už neexistuje ani Log, ani oko času, pouze já."

„Velice poučné!" poznamenal Pierre Messier s hysterickým podtónem.

„Uznávám, že se to nedá názorně vysvětlit. Vaše mozky jsou příliš jednoduché, než aby pochopily takový proces. Ale možná to není tak důležité. Podstatné je, že jsem vás

znovu našel, poté, co jsem nalezl sám sebe."

„Ano," řekl velitel, „už jsme si lámali hlavu, co to bylo za médium, v němž jsme se probrali. Nakonec nadporučík zjistil, že se to dá dýchat."

Věc beze jména se tiše zasmála.

„Vytvořil jsem v sobě jakousi časovou bublinu a naplnil ji plynem, identickým se vzduchem, který dýcháte. Všechny ostatní efekty vznikly v důsledku..."

„Tyhle teorie mě ani za mák nezajímají," skočil mu plukovník Shelton nezdvořile do řeči. „Ale jak je to se splněním úkolu, který jsi... pardon... který Log dostal?"

„Myslím, že budete spokojení," odpověděla věc beze jména záhadně.

Pak se odmlčela. Muži mohli křičet sebevíc, ale už se neozvala.

Asi za hodinu - mohly to být i dvě, protože nikdo si neviděl na hodinky - se jim zdálo, jako by opalizující plyn zhoustl a zároveň se odněkud ozvalo podivné zvonění. Pak náhle ustalo a vystřídal je hlas věci beze jména:

„Naše cesty se nyní musí rozdělit. Vytvořil jsem něco, co mi umožní cestu minulostí i budoucností. Ale ta cesta by pro smrtelníky byla příliš dlouhá. Byla by dlouhá dokonce i pro ty, jimž byla propůjčena relativní nesmrtelnost. Možná se ještě někdy uvidíme - v budoucnosti, nebo, jak byste řekli vy, v přítomnosti..."

„Počkej!" zvolal Marťan. „Nemůžeš nás přece..."

Opalizující opona se rozhrnula.

Zvonění se změnilo v syté brumlání. Zablikala zelená a červená světla a pohasla.

„Transmiter..." vydechl Pierre Messier.

7.

Nebylo pochyb, věc beze jména je vysadila v transmiteru.

„Tohle není ani akonanský ani le-murský ani tefrodský transmiter," konstatoval Aino Uwanok, když se trochu vzpamatovali. „Tohle je transmiter, jaký zanechala duchovní bytost z Poutníka na planetě Fer-rol ve Veze."

„Ferrol...?" zašeptal Marťan. „To nemůže být pravda. Ferroni získali

transmitery před deseti tisíci lety, ne před padesáti tisíci."

„Kromě toho," dodal vždy prakticky uvažující plukovník, „má Ferrol vyšší přitažlivost než Země. Tady ale vážím nanejvýš polovinu své pozemské váhy. Proč nejdeme ven a trochu se tu neporozhlédne mě?"

Zjistili, že transmiter se nachází v krychlové budově bez oken. Venku je přivítal ostrý vítr. Byla tma, jen na obzoru stál obrovský měsíc. Na zemi ležel sníh a pořádně mrzlo. Nezbylo jim, než se rychle vrátit zpět do budovy.

„Měli bychom se vyspat," prohlásil nakonec plukovník. „Jeden bude vždy držet hlídku."

„Já začnu," ozval se okamžitě Uwanok, který se ve sněhové bouři zřejmě cítil jako ryba ve vodě. Ihned vstal a vykročil ke dveřím.

„Zavřete si přilby a nechte běžet klimatizaci!" zavolal ještě na ostatní. „je tu patnáct pod nulou a já bych vás nerad našel jako rampouchy."

Zasmál se a zmizel ve tmě.

John C. Shelton se probudil, když mu někdo poklepal na rameno. Před ním stál kapitán Uwanok.

„je ráno!"

Plukovník vyskočil a zatřásl spícím Marťanem. Pak si otevřel přilbu a zadržel dech, když ho zasáhla horká vlna. teprve teď si všiml, že sníh, který napadl v noci, dávno roztál a ze střechy se kouří, jak rychle schne. Ještě jednou důkladně zatřásl stále ještě

spícím Messierem.

„je tu docela teplo, co?" poznamenal cynicky Aino. Nadporučíkovi stékal po tváři pot.

„Proč jste mě vzbudil tak pozdě?" zeptal se plukovník Shelton vyčítavě.

Kapitán Uwanok demonstrativně zdvihl ruku s hodinkami.

„Naopak, pane. Vzbudil jsem vás o půl hodiny dřív. Slunce vyšlo právě před dvaceti minutami, a když se najednou udělalo tak horko, myslel jsem, že by bylo lepší..."

Velitel ho nenechal domluvit. Prostě ho odstrčil stranou a vyšel ke dveřím. Ainovi a Messierovi nezbylo nic jiného, než ho následovat.

Venku stálo vysoko na obzoru obrovské rudé slunce, jehož paprsky neuvěřitelně hřály. Horký den smazal už téměř všechny stopy po noční sněhové bouři.

„A to ještě není všechno," poznamenal nadporučík Uwanok.

Za a nad budovou transmiteru trčela obrovská měsíční koule.

„Myslím," prohlásil plukovník chraplavým hlasem, „že jsme to dnes v noci trochu popletli. ve skutečnosti je támhleto planeta a my stojíme na jejím měsíci."

„Řekl bych, že jste mi promluvil z duše," opáčil Eskymáku a ušklíbl se. „Otázka je jenom, proč nás ta věc beze jména ke všem čertům vysadila právě tady...?"

„Řekla, že budeme spokojeni, ne?" ozval se Pierre Messier a zatvářil se značně nedůvěřivě. „Nu, pro mě to tedy určitě neplatí."

„Musí tu být nějaké vysvětlení!" tvrdil nadporučík Uwanok. „Určitě jsme nepřistáli v transmiteru proto, abychom se tam usídlili!"

„Takže ho použijeme, abychom se odsud dostali!" uvažoval plukovník nahlas. „Možná se dostaneme zpátky na Zemi nebo na Kahalo nebo někam jinam, kde už si budeme vědět rady."

„je úplně jedno, kam nás to pošle," dodal nadporučík Uwanok.

„V každém případě odsud musíme zmizet. Podívejte!"

Nepatrné jako mravenci, ale přesto jasně rozeznatelné, se k nim blížily jakési postavy. Byly jich stovky a byly stále blíž.

„Myslím, že do diskuse se s nimi pouštět nebudeme," prohlásil plukovník Shelton. „Nehledě na to, že nerozumíme jejich řeči a oni naší. A protože tu tak jako tak nechceme zůstat, pojďme raději

hned."

Za několik vteřin už byl transmiter prázdný.

„Mám neblahý dojem, že jsme se dostali z louže pod okap!" konstatoval Aino Uwanok stísněně.

„Omyl!" opáčil Shelton sarkasticky. „Z měsíce na planetu, řekl bych."

pak si položil prst na ústa a ukázal k jedinému východu z transmiterové budovy.

Přede dveřmi se pohybovaly dvě postavy. John C. Shelton přimhouřil oči, aby si je lépe prohlédl. Když se otočil ke svým druhům, byl velmi bledý.

„Maahkové!" zašeptal.

„Maahkové?" opakoval Eskymák nevěřícně. „Ach ano, vždycky zapomínám, že jsme padesát dva tisíce let v minulosti. Tenkrát tu ještě žili Maahkové. Počkejte! Válka mezi Maahky a Arkonidany se konala přece teprve před deseti tisíci lety. V současnosti - myslím současnost, do které jsme byli násilně transportováni - Arkon ještě vůbec neexistoval. Vyvinul se teprve mnohem později z Akonské říše, která teprve musí vzniknout. Zdá se mi logické, že i Maahkové stojí ještě úplně dole."

„No, to se brzy dozvíme!" řekl pochmurně plukovník.

Vtom se ozvaly výstřely z impulsních paprskometů. A hned nato zvolal plukovník Shelton:

„Kupředu! je tam někdo, s kým si Maahkové vjeli do vlasů!"

Oba nadporučíci si nejprve mysleli, že se dostali doprostřed hrůzného snu. Odevšad se řítily obrovské postavy nahých Maahků a mezi nimi se plazily slizké bestie.

John C. Shelton vypozoroval, že hadi s Maahky spolupracují. Vtom se však zničehonic a jakoby odnikud vynořilo deset postav ve skafandrech. Z hlavní jejich zbraní šlehaly svazky paprsků a lidé se bezděčně přikrčili.

Pak vykřikl Pierre Messier.

Uprostřed kouřících trosek se vynořila skupina slonovitých zvířat na osmi nohou. Cizí astronauti je nezpozorovali. Plukovník Shelton se rozhodl zasáhnout a rychle pálil přes ohroženou skupinu na nestvůry. Aino a Pierre ho následovali.

Neznámí zamířili výhružně své zbraně na lidi, když vtom Marťan poznal s kým mají tu čest. Vykřikl na ně několik slov v neznámém

jazyce - a oni mu odpověděli!

„Veslaři! Jsou to Veslaři!" křičel. I plukovník a nadporučík Uwanok už poznali černé tváře za přilbami, i když z jazyka interandro, jímž se dorozumívali kosmičtí inženýři z Andromedy, znali jen pár slov.

Maahkové znovu zaútočili, ale byli drtivě odraženi.

V nastalé přestávce Marťan překládal:

„Neznají nás - lidi. Ale náš boj proti Maahkům je přesvědčil o tom, že jsme minimálně spojenci. Chtějí nás vzít na svou stanici."

„Jen do toho!" odpověděl Shelton. „Pomalu začínám chápat, co si věc bez jména naplánovala."

Bylo jich už jen osm set mužů. Ostatní padli v boji s Maahky a jejich bestiemi. Jejich stanice v džungli byla neustále obléhaná. Ale oni se nevzdávali - neboť nad vodíko-amoniakovou planetou se vznášela jejich platforma.

Tři muži z bývalého zvláštního komanda Lemur byli příliš vyčerpaní, než aby si s novými spojenci mohli povídat. Klesli tam, kde právě stáli a ochotní kosmičtí inženýři je uložili na plochá lůžka.

Plukovník Shelton se jen s námahou probral, když jím někdo už hodnou chvíli třásl. Nechápavě zíral do očí Aina Uwanoka.

„Promiňte, pane," vyhrkl nadporučík, „Ale Veslaři právě přijali hyperkomovou zprávu, kterou v originále přehráli Messierovi."

„No a?" zabručel Shelton. „Kvůli tomu mě ještě nemusíte mlátit."

„Ale ta zpráva je z pozemského vysílače!" bránil se Eskymák.

John C. Shelton byl okamžitě probuzený.

„Řekněte mi ji! Doslova!"

„Živí volají mrtvé. Zdravíme vás z budoucnosti." Nadporučík Uwanok si odkašlal. „Veslaři se ptají, jak mají reagovat."

Plukovník se ušklíbl.

„Tady zase jednou vidíte, jak málo je prakticky založených lidí. Řekněte jim, ať vysílají tohle: Živí

volají mrtvé. Zdravíme vás z budoucnosti a prosíme o pomoc." Svraštil čelo a mrzutě se zeptal: „A nebo žádnou pomoc nepotřebujeme?"

„Ale ano, ano, pane," opáčil rychle Uwanok a zmizel.